

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: D. C., nar. x. x. x
státní příslušnost x
bytem x

zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2020 č. j. KRPA-x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v žalobě namítal, že v jeho případě neexistují žádné zákonné důvody pro jeho zajištění, neboť pro vydání tohoto rozhodnutí nejsou splněny zákonné podmínky. Sdělil, že není pravdou, že by nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož nebyly dány zákonné důvody pro zajištění cizince, protože on až do 20.

10. 2020 subjektivně nevěděl o tom, že již došlo k rozhodnutí Městského soudu v Praze. O zamítnutí žaloby se dozvěděl až dne 20. 10. 2020, načež reagoval tak, že se dostavil dobrovolně dne 22. 10. 2020 k policejnímu orgánu za účelem řešení své pobytové situace. Považoval za nepravdivé, že by vědomě nevystoupal z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně zopakoval průběh řízení a konstatoval, že se tak nedopustil maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-x a že není pravdou, že by nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Z tohoto důvodu nebyly dle žalobce dány žádné zákonné důvody, pro jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že se ve svém závěru neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok v rozhodnutí odůvodnil. Žalovaný poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivé skutkové jednání, které jednak nasvědčuje učiněnému závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vystoupení by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a současně to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu obsaženou v paragrafovém znění ust. 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle žalovaného žalobce v podané žalobě zejména uváděl, že nevěděl, že rozhodnutím Městského soudu v Praze již došlo k zamítnutí podané žaloby, k tomu žalovaný konstatoval, že žalobce si zvolil daného zástupce z vlastní vůle, přičemž v souladu s ust. § 34 odst. 1 správního řádu vznikají práva a povinnosti z tohoto zastoupení přímo žalobci. Na závěr žalovaný uvedl, že dne 27. 10. 2020 bylo zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ukončeno. Důvodem ukončení zajištění dle ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců bylo, že Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo, na základě žádosti o mezinárodní ochranu ve formě azylu výše uvedeného žalobce, o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž doba trvání zajištění je stanovena do 11. 2. 2021 podle zvláštního právního předpisu, a to rozhodnutím odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 26. 10. 2020, které nabylo právní moci 27. 10. 2020, vedeného pod č. j. OAM-126/LE-BA02-VL18-PS-2020. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 22. 10. 2020, č. j. KRPA-274887-1/ČJ-2020-000022, podkladové materiály č. j. KRPA-274887-4/ČJ-2020-000022-SV, protokol o podání vysvětlení ze dne 23. 10. 2020, č. j. KRPA-274887-11/ČJ-2020-000022-ZZC, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 23. 10. 2020 č. j. KRPA-274887-12/ČJ-2020-000022-ZZC.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 10. 2020 v 10:00 hod. se dostavil žalobce na odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, za účelem vyřešení svého pobytu na území České republiky. Z cestovního pasu MDA č. X bylo hodnověrně ověřeno, že se jedná o D. C., nar. ..., státní příslušnost Moldavská republika. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, na základě toho dospěl správní orgán k podezření, že cizinec pobývá na území republiky neoprávněně. Následně byla provedena prohlídka osoby, poučení o právech a povinnostech a lustrace v evidencích Policie České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného oprávnění, tak byl dne 20. 10. v 9:00 hod. zajištěn. Správní orgán vycházel ze zjištění, že cizinci bylo dne 1. 9. 2019 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPA-309797-12/ČJ-2019-000022-SV na dobu 30 měsíců, s dobou vycestování do 20 dní od nabytí právní moci. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz č. GA0396727, s platností do 2. 10. 2019. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění podal žalobce odvolání, toto bylo zamítnuto rozhodnutím č. j. CPR-37085-3/ČJ-2019-930310-V244, ze dne 8. 7. 2020, které nabylo právní moci dne 9. 7. 2020. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze, která byla zamítnuta rozsudkem, č. j. 19 A 11/2020-29, který nabyl právní moci dne 22. 9. 2020. Žalobce se po zamítnutí žaloby nedostavil ke správnímu orgánu k vydání výjezdního příkazu a do dne 22. 10. 2020 nevycestoval z území a mařil tak výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.
8. Při podání vysvětlení žalobce mimo jiné uvedl, že o zamítnutí žaloby věděl, ale až od 20. 10. 2020, jelikož neměl kontakt na svého advokáta. Je ženatý a má dvě děti, které žijí společně s jeho manželkou v Moldávii. O udělení azylu nežádal, v České republice nemá žádný majetek, rodinu ani závazky. Nemá finanční prostředky na složení finanční záruky a na území České republiky se nenachází nikdo, kdo by za něho mohl tuto záruku složit. V současné době neexistuje žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. Bydlí u svého kamaráda, ale adresu nezná.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
11. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*

12. Podle ust. § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o *druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
13. Podle ust. § 42 odst. 2 soudního řádu správního *má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim.*
14. Městský soud v Praze uvádí, že žalobce zjevně pobýval na území České republiky neoprávněně, dne 1. 9. 2019 bylo vydáno rozhodnutí č. j. KRPA-309797-12/ČJ-2019-000022-SV o jeho správním vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 7. 2020 č. j. CPR-37085-3/ČJ-2019-930310-V244 (nabytí právní moci dne 9. 7. 2020) tak, že bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Následně žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou tento zamítl rozsudkem č. j. 19 A 11/2020-29, rozsudek nabytí právní moci ke dni 22. 9. 2020. Žalobce ani poté neučinil žádné kroky k vycestování z České republiky a setrval na území.
15. S ohledem na protiprávní jednání žalobce nelze mít za to, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce dlouhodobě pobýval na území České republiky, přestože o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto, nepodnikal kroky k opuštění České republiky. Za situace, kdy žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. S ohledem na uvedené je zřejmé, že riziko dalšího neoprávněného setrvání žalobce na území České republiky bylo vysoké.
16. Na daném závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobci nebylo známo, že již bylo ukončeno řízení o žalobě vedené u Městského soudu v Praze. Žalobce se totiž o stav tohoto řízení aktivně nezajímal. Jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 10. 2020 č. j. KRPA-274887-11/ČJ-2020-000022-ZZC, žalobce se aktivně nezajímal o stav řízení, protože neměl kontakt na svého advokáta. Tato skutečnost nemůže být brána v jeho prospěch. K tomuto závěru opakovaně dospěl i Nejvyšší správní soud, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Za situace, kdy se stěžovatel navzdory své pobytové historii o výsledek řízení nezajímal, nelze tuto skutečnost vykládat v jeho prospěch (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5 2019 č. j. 3 Azs 154/2018 - 25 a ze dne 16. 5 2017 č. j. 5 Azs 80/2017 - 27).*“
17. Soud považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že se žalovaný nevypořádal s tím, že žalobce nebyl o svém nelegálním pobytu na území České republiky informován. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Cizinec uvedl, že neměl kontakt na svého advokáta, a tudíž se o zamítnutí žaloby dozvěděl, až dne 20. 10. 2020. Správní orgán tomuto uvádí, že cizinec se měl sám informovat o průběhu řízení, neboť to bylo v jeho vlastním zájmu. Pokud tedy cizinec ztratil kontakt nebo nebyl kontaktní, mohl sám vyhledat advokáta a zajímat se o průběhu řízení. Rovněž právní zástupce cizince mohl cizince vyhledat na jeho pobytové adrese, kterou mu cizince musel uvést a pokud tak neučinil, jednal proti svému zájmu.*“ S tímto názorem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje. Jak správně poukázal žalovaný ve svém vyjádření, Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 10 Azs 39/2016 - 21, uvedl, že „*Není rozhodné, zda stěžovatel jednal v rozporu s rozhodnutím vědomě či nevědomě. Zákon o pobytu cizinců nerozlišuje formu zavinení, jež zahrnuje skutečnost*

(ne)oprávněnosti pobytu na území České republiky. Jedná se o tzv. odpovědnost objektivní, bez ohledu na zavinění. Neoprávněného pobytu se dopustil bez ohledu na to, že byl dle nyní uplatněného tvrzení přesvědčen o legalitě svého pobytu na území České republiky.“ Bylo tedy ve vlastním zájmu žalobce, aby aktivně činil kroky ke zjištění aktuálního stavu řízení tak, aby neporušoval právní předpisy České republiky. Z ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, je zřejmé, že „*má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci*“. Žalobce byl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem JUDr. Petrem Adámkem, sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3, který je veden v seznamu České advokátní komory, tomuto byl rozsudek městského soudu doručen 22. 9. 2020. Žalobce se tedy měl a mohl informovat u svého zástupce na aktuální stav řízení, kontakt na zástupce bylo možné získat v řádu několika málo minut, neboť v informačním systému České advokátní komory má tento zástupce uvedena dvě telefonní čísla, námitka žalobce je tedy nedůvodná.

18. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.*“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím 7 Azs 144/2019 řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí

(srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

19. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 4 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit. Nelze tak přisvědčit názoru žalobce, že by závěry žalovaného byly nepřezkoumatelné.
20. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl: *„Pokud správní orgán hodnotil, zda je možné v případě, cizince aplikovat zvláštní opatření ve smyslu § 123b) zákona č. 326/1999 Sb. nezbylo mu nic jiného než od této možnosti upustit. Finanční záruka ze strany účastníka řízení strany nebyla nabídnuta, ani do doby zajištění nebyla žádná finanční záruka složena a rovněž ani hodnověrně neprokázal, že by disponoval takovou hotovostí, která by mu umožnil složit nějakou finanční jistotu. Správní orgán nemá žádnou záruku, že se i nadále bude v ČR zdržovat a řádně plnit povinnosti jemu uložené, zvlášť když již v minulosti nerespektoval zákony České republiky. Také poslední podmínka zvláštního opatření, tedy povinnosti osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskýtá ze strany cizince záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že cizinec nectí zákony ČR, když mařil výkon úředního rozhodnutí.“* Žalovaný nadto dostatečně odůvodnil nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování, a to na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný poukázal na to, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nemá zde hlášenou adresu, nemá žádný majetek. Z uvedených důvodů je vysoké riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť je mu známo, že zde pobývá neoprávněně, že porušil zákony České republiky a je osobou, která je v evidenci nežádoucích osob. Žalobce nečinil kroky k vycestování z území České republiky. K možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním není v případě žalobce možné, dle protokolu o podání vysvětlení sám uvedl, že nemá žádnou finanční hotovost pro složení finanční záruky. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce nectil právní předpisy České republiky. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci již jednou byla stanovena lhůta pro vycestování, kterou nevyužil, a nadále v rozporu s rozhodnutím správního orgánu pobýval na území České republiky.
21. Je tedy zjevné, že žalovaný při posuzování možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců vycházel z konkrétních okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval, dle svých vyjádření žalobce bydlel u kamaráda, zároveň nedisponoval žádnými peněžními prostředky, které by mohl použít ke složení finanční záruky.
22. Městský soud v Praze souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce nejsou dány takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, neměl snahu z území České republiky vycestovat, ačkoli měl a mohl vědět, že

tak musí učinit. Žalobce nemá k České republice žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, neměl peníze na složení finanční záruky. Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že nebyly naplněny podmínky, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b a ust. § 123c zákona o pobytu cizinců. Tento závěr je v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. listopadu 2020

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně